Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 8 czerwca 2022 r.*

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy UM – Rzeczywiste używanie znaku towarowego – Używanie za zgodą właściciela – Używanie w formie, w jakiej znak towarowy jest zarejestrowany – Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Reprezentacja właściciela znaku towarowego – Dowody używania przedstawione w wyznaczonym terminie

W sprawie T-293/21

Ulrike Muschaweck, zamieszkała w Monachium (Niemcy), którą reprezentował adwokat C. Konle,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentowała D. Walicka, w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, był

Joachim Conze, zamieszkały w Monachium, którego reprezentował adwokat H. Bolte,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 marca 2021 r. (sprawa R 2260/2019-2), dotyczącą postępowania w sprawie wygaśnięcia prawa do znaku między U. Muschaweck a J. Conzem,

SĄD (szósta izba),

w składzie: A. Marcoulli (sprawozdawczyni), prezes, J. Schwarcz i C. Iliopoulos, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

* Język postępowania: niemiecki.

uwzględniwszy, że w terminie trzech tygodni od dnia powiadomienia stron o zakończeniu pisemnego etapu postępowania nie wpłynął wniosek stron o wyznaczenie rozprawy, i postanowiwszy, na podstawie art. 106 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, orzec w przedmiocie skargi bez przeprowadzenia ustnego etapu postępowania,

wydaje następujący

Wyrok [1]

[…]

Żądania stron

14 Skarżąca wnosi do Sądu w istocie o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 6 sierpnia 2019 r. w zakresie, w jakim wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku został oddalony w odniesieniu do usług wskazanych w pkt 11 powyżej;

– uwzględnienie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku w całości;

– obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

15 EUIPO i interwenient wnoszą do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

[…]

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego opóźnienia w złożeniu uwag przez gabinet lekarski HUMJC do Wydziału Unieważnień

[…]

38 W tym względzie z orzecznictwa wynika, że wytyczne dotyczące rozpatrywania spraw przez EUIPO, mimo iż nie mają mocy wiążącej, stanowią źródło odniesienia do praktyki EUIPO w dziedzinie znaków towarowych [wyrok z dnia 18 września 2015 r., Federación Nacional de Cafeteros de Colombia/OHIM – Hautrive (COLOMBIANO HOUSE), T-387/13, niepublikowany, EU:T:2015:647, pkt 45].

[1] Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

39 Wytyczne te stanowią zbiór wzorców postępowania, do których EUIPO samo pragnie się stosować, w związku z czym przy założeniu, że są one zgodne z przepisami prawnymi wyższej rangi, stanowią one formę samoograniczenia się EUIPO poprzez dostosowanie się do reguł, które samo sobie narzuciło (zob. wyrok z dnia 18 września 2015 r., COLOMBIANO HOUSE, T-387/13, niepublikowany, EU:T:2015:647, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

40 Uściśliwszy powyższe, należy zauważyć, że pkt 4.3 wytycznych dotyczących rozpatrywania spraw przez EUIPO przewiduje, iż w przypadku gdy wniosek o przedłużenie możliwego do przedłużenia terminu został złożony przed upływem tego terminu, lecz nie został przyjęty, zainteresowanej stronie należy zapewnić co najmniej jeden dodatkowy dzień na dotrzymanie terminu, nawet jeśli wniosek o przedłużenie wpłynął ostatniego dnia przed upływem terminu. W celu zachowania skuteczności (effet utile) pkt 4.3 wytycznych EUIPO należy uznać, że nowy termin zostaje przyznany od dnia, w którym instancja EUIPO rozpatrująca wniosek o przedłużenie terminu przekazuje swoją odpowiedź.

41 W niniejszej zaś sprawie, po pierwsze, termin, o którego przedłużenie po raz drugi wnosił gabinet lekarski HUMJC, jest terminem możliwym do przedłużenia. Zgodnie bowiem z pkt 4.3 wytycznych EUIPO, drugi wniosek o przedłużenie tego samego terminu zostanie odrzucony, chyba że strona ubiegająca się o przedłużenie może wyjaśnić i uzasadnić „wyjątkowe okoliczności", które uniemożliwiły jej wykonanie wymaganej czynności w poprzednich dwóch terminach (tj. w pierwotnym terminie wraz z pierwszym jego przedłużeniem) oraz nadal uniemożliwiają jej wykonanie tej czynności, przez co potrzebuje więcej czasu.

42 Po drugie, z akt sprawy wynika, że drugi wniosek o przedłużenie terminu na przedstawienie dowodów używania spornego znaku towarowego został złożony przez gabinet lekarski HUMJC w ostatnim dniu przed upływem wspomnianego terminu.

43 Po trzecie, skarżąca, która w swoich pismach powołuje się na pkt 4.3 wytycznych EUIPO, w żaden sposób nie twierdzi, że jest on sprzeczny z przepisem prawa wyższej rangi. Nie wydaje się ponadto, by przyznanie w istocie ze względów słuszności co najmniej jednego dodatkowego dnia terminu w następstwie wniosku o przedłużenie terminu złożonego w ostatnim dniu tego terminu naruszało taki przepis.

44 W konsekwencji, bez konieczności orzekania w przedmiocie zasadności podstaw uzasadnienia odpowiedzi Wydziału Unieważnień z dnia 15 stycznia 2018 r., wystarczy stwierdzić, że Wydział Unieważnień nie mógł w odpowiedzi na drugi wniosek o przedłużenie terminu na przedstawienie dowodów używania spornego znaku towarowego ograniczyć się do odrzucenia tego wniosku, lecz powinien był zgodnie z wytycznymi dotyczącymi rozpatrywania spraw przez EUIPO wyznaczyć dodatkowy termin biegnący od dnia powiadomienia o swej odpowiedzi, co też uczynił. W konsekwencji, ponieważ zakwestionowane dowody zostały przedstawione pomiędzy złożeniem drugiego wniosku o przedłużenie terminu na przedstawienie dowodów używania spornego znaku towarowego a odpowiedzią Wydziału Unieważnień z dnia 15 stycznia 2018 r., dowodów tych nie można było w żadnym razie uznać za przedstawione z opóźnieniem. W rezultacie ani Wydział Unieważnień, ani Izba Odwoławcza nie popełniły błędu, uwzględniając wspomniane dowody przy badaniu używania spornego znaku towarowego.

[…]

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Ulrike Muschaweck zostaje obciążona kosztami postępowania.

Marcoulli Schwarcz Iliopoulos

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 8 czerwca 2022 r.

Podpisy